

OCHTENDEXCURSIE NAAR SCHAEP EN BURGH OP 8 APRIL 1985

Ronald Sinoo

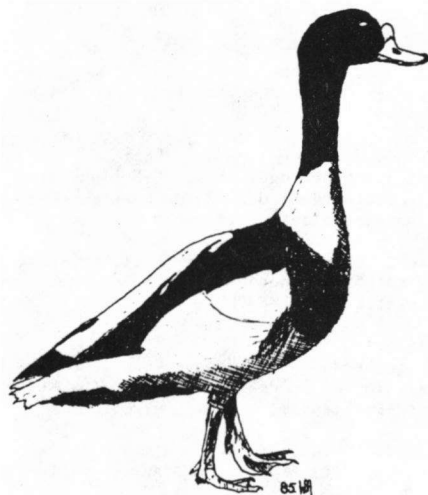
Een kleine dertig mensen waren op deze tweede paasdag gekomen om samen een ochtendwandeling te maken over de fraaie landgoederen Schaep en Burgh en Boekesteijn. Na onderlinge kennismaking op de parkeerplaats (het is verheugend, te constateren dat de excursies goed bezocht worden en dat daarbij ook heel vaak nieuwe gezichten te zien zijn) werd de groep in tweeën gesplitst, die elk een andere kant opgingen. Adri Vermeule leidde de ene groep en ondergetekende de andere.

De dageraad brak aan met geel licht in het oosten, maar spoedig zou de wind flink aanwakkeren en vanuit het westen dikke regenwolken aanvoeren.

In de kalmte van het ochtendkrieken hoorden we de Zanglijster, die net als de Merel al heel vroeg begint te zingen. Zijn lied is te herkennen aan de uitbarstingen van vier- tot vijfmaal herhaalde strofen. Merel, Roodborst en Houtduif lieten zich ook horen.

Langs het Capitool (het gebouwtje lijkt op TV veel groter dan het in werkelijkheid is) gingen we het bos in, waar Winterkoning, Roodborst en Koolmees de aanbreekende dag uitbundig begroetten. Verder weg floot een Boomklevertje uit volle borst. Uit een geïsoleerd groepje naaldbomen klonk het zwiepende liedje van de Zwarte Mees, dat aan de zang van de Koolmees doet denken, nochtans het metalige ondertoontje van deze mist en meer nadruk heeft op de tweede lettergreep. Tussen dit alles was het onbeduidende, schrilsnerpende, geluidje van de Boomkruiper te horen, een geluid dat doet denken aan de eerste krassende tonen van het lied van de Heggemus, maar niet muzikaal en in snelle schrille strofe beeïndigd, nog voor je je hebt gerealiseerd dat het liedje is begonnen. Daarom wordt de "zang" van de Boomkruiper door een minder geoefend oor dikwijls niet opgemerkt, het dringt niet tot het bewustzijn door.

De wandeling voerde door schitterend, parkachtig loofbos, met aan weerskanten weiland. In de wei zaten wat Bergeenden en een Scholekster. Een jongeBlauwe Reiger stond roerloos aan de slootkant.

Enkele (paas)hazen zaten elkaar achterna door het natte gras, een bekend beeld in het vroege voorjaar. De wind was intussen aangewakkerd en er viel af en toe regen.

Een Tjiftjaf liet met een monotoon herhaald "tjif-tjaf" horen waarom hij zo heet, en een Buizerd wiekte weg over de boomtoppen. Een Grote Bonte Specht had hoog in een beuk een dode tak gevonden en gebruikte die als klankkast bij het roffelen.

We konden hem echter niet ontdekken in de hoge boomkruinen. De vogelzang was aanmerkelijk afgenomen omdat het nat en somber was, maar de Boomklever vrolijkte de grauwheid op door uitbundig te blijven fluiten, in een snelle en in een langzame variatie. Ook de Boomkruiper liet zich bij voortduring horen. Dat het somsoefening vereist voor je als vogel je liedje onder de knie hebt, bewees een Vink, die zijn bekende vinkeslag overmoedig begon, maar deze halverwege vrij abrupt afhakte. In de verte klonk het honendegelach van een Groene Specht en de Vink hield beschaamd zijn snavel. Zwarte Kraaien vlogen naargeestig krassend over onze hoofden, zwarte silhouetten tegen een asgrauwe hemel. Na tweeënhalf uur wandelen keerden we om negen uur terug op de parkeerplaats. Adrikwam een half uurtje later met de andere groep. Na het uitwisselen van onze ervaringen bleek, dat beide groepen praktisch dezelfde soortenlijst hadden. Geen uitzonderlijk geslaagde excursie, misschien had wat meer zon en wat minder regen en wind tot een beter resultaat geleid.